

Jayantha Gomes Srí Lanka-i születésű képzőművész, író, zenész.

1978 óta rendszeresen jelentkezik kiállító-sokkal Európa, Ázsia számos országában és az Egyesült Államokban.

1986 óta Calwban, Hermann Hesse szülővárosában él és dolgozik. 1993-ban illusztrálta Hesse *Sziddhárta* című művét.

Több nemzetközi díjjal tüntették ki.

Srí Lankai művészként 1999/2000-ben felterjesztették a legrangosabb ázsiai kulturális díjra, a japán Fukoka Asian Culture Prize-ra.

Sokéves művészi tevékenységéért és

humanitárius elkötelezettségéért 2005-ben elnyerte Calw városának polgári érdemérem kitüntetését. Művészete alapvetően a buddhizmus filozófiájából táplálkozik.

Műalkotásait elsősorban a harmónia eszméje jellemzi.

2900 Ft

ISBN 978-963-266-263-3

9 789632 662633

DESIGN: BÁNYÁSZ

A borítón JAYANTHA GOMES Hermann Hesse *Sziddhárta* című művéhez készített akvarelljének részlete látható

„És mindezek a formák és arcok megnyugodtak, egymásba folytak, létrehozták egymást, tovaáramlottak és egymásba ömlöttek, s fölöttük egyfolytában volt valami vékony hártya, ami nem látszott lényegszerűnek és mégis létezett, mintha vékony üveg vagy jégréteg lett volna, mint valami átlátszó bőrréteg, vízből alakult héj vagy forma vagy maszk, ez a maszk pedig mosolygott, ez a maszk Sziddhárta mosolygó arca volt, amelyet ő, Govinda, csak az imént érintett ajkával.”

(Hermann Hesse)

Cartaphilus

HERMANN HESSE Sziddhárta

Ch

Hermann HESSE Sziddhárta

Cartaphilus

„Homályos és torz az akarat pillantása.

Csak amikor nem kívánunk semmit, csak amikor tekintetünk tiszta szemlélődésbe kezd, akkor tárul fel előttünk a dolgok lelke, a szépség. Ha szemügre veszek egy erdőt, amelyet meg akarok vásárolni [...], akkor nem az erdőt látom, hanem csak az akaratomhoz, terveimhez, gondjaimhoz és pénztárcámhoz mérem...

Ha azonban nem akarok tőle semmit, ha »önfeledten« bepillantok zöld mélységébe, erdővé, természeté és növényzetté válik, és megnyílik szépsége [...] Mert a szemlélődés nem kutatás vagy kritika, semmi más, csak szeretet. Lelkünk legmagasabb és legkívánatosabb állapota: a vágyakozástól megszabadult szeretet.”

Ezzel a szeretettel szemléli a megvilágosodott Sziddhárta a világot, amikor a történet végén Govinda, Sziddhárta árnyéka és barátja harmadszor visszatér hozzá, hogy amint homlokon csókolja a megvilágosodottat, maga is megtapasztalja a mindent átfogó, nagy egységet, amelyben a mulandó, örökösen áramló létezés az örök lét fogja át és tartja össze a víznek mint egységsszim-bólumnak bölcsen mosolygó maszkjában.